

บทที่ 7

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

7.1 สรุปผลการวิจัย

ในงานวิจัยนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เสียงหนักเบา (Stress Perception) และการออกเสียงหนักเบา (Stress Production) ในคำภาษาอังกฤษสามพยางค์ ที่มีโครงสร้างพยางค์แบบภาษาไทย เพื่อศึกษาข้อแทรกแซงจากภาษาแม่ ที่ผู้ทดสอบอาจนำเอาลักษณะของพยางค์ในภาษาไทยดังกล่าวมาเป็นตัวกำหนดตำแหน่งการลงเสียงหนักในคำภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ยังศึกษาถึงตัวแปรหลักของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษ (English Language Experience) ต่างกัน 2 กลุ่มย่อย ที่คัดเลือกจากการตอบแบบสอบถาม และกลุ่มที่มีความสามารถในการฟัง (Listening Ability) ต่างกัน 2 กลุ่มย่อย ที่คัดเลือกโดยการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังทางสัตศาสตร์ทั่วไป รวมกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ทั้งหมด 4 กลุ่มๆ ละ 20 คน เพื่อนำไปทำการทดสอบการออกเสียงหนักเบา และการรับรู้การเปล่งเสียงหนักเบา รวม 4 ขั้นตอน ปรากฏผลการวิจัยที่พอสรุปได้ดังนี้

7.7.1 การรับรู้เสียงหนักเบา มีความสัมพันธ์กับการเปล่งเสียงหนักเบาไปในทางบวก กล่าวคือ การรับรู้เสียงที่ดี มีผลทำให้การเปล่งเสียงนั้นทำได้ดีด้วย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1.3.1 แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าว จะเป็นไปในระดับที่มากหรือน้อยเพียงใด นั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นๆ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ซึ่งในงานวิจัยนี้ พบว่า ทั้งประสบการณ์ภาษาอังกฤษ และความสามารถในการฟังของผู้ทดสอบ มีอิทธิพลต่อการรับรู้และการเปล่งเสียงในภาษา โดยมีอิทธิพลที่แปรตามกันไปทางบวกเช่นกัน เมื่อพิจารณาจากผลการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า ตัวแปรทางด้านประสบการณ์ภาษาอังกฤษ มีอิทธิพลต่อการรับรู้และการเปล่งเสียงหนักเบา มากกว่าตัวแปรทางด้านความสามารถในการฟัง

7.7.2 ปัจจัยทางด้านประสบการณ์ทางภาษาของผู้เรียน มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษา ซึ่งหากมีการตั้งสมประสบการณ์ หรือได้มีโอกาสสัมผัสกับภาษามาก จะช่วยให้การรับรู้และการเปล่งเสียงในภาษา เป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทางภาษาน้อย การเรียนรู้ภาษาจะเป็นไปได้ไม่ดี ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1.3.2 นอกจากนี้ ผู้ที่ประสบการณ์ทางภาษาน้อย ยังพบว่า มีแนวโน้มที่จะนำข้อแทรกแซงจากภาษาแม่มาใช้ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง สูงกว่าผู้ที่มีประสบการณ์ทางภาษามาก ในกรณีที่ระบบของภาษาทั้งสองแตกต่างกัน จะก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้ภาษาที่สองยากขึ้นด้วย

7.7.3 ปัจจัยทางด้านความสามารถในการฟัง มีผลต่อการรับรู้เสียงหรือการได้ยินเสียงในภาษา ซึ่งความสามารถดังกล่าวนี้ มีอิทธิพลต่อเนื่องไปสู่การเปล่งเสียงหรือการออกเสียงในภาษาด้วย หากความสามารถในการฟังไม่ดี ก็จะทำให้การเรียนรู้ภาษานั้นเป็นไปไม่ได้ซ้ำ เกิดพัฒนาการน้อย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1.3.3

7.2 อภิปรายผล

นอกเหนือจากปัจจัยเฉพาะบุคคลที่แต่ละคนมีอยู่แตกต่างกันแล้ว ในงานวิจัยนี้ยังพบว่า ตัวแปรของข้อแทรกแซงจากภาษาแม่ หรือในที่นี้ คือ ภาษาไทย ยังมีอิทธิพลต่อการรับรู้และการเปล่งเสียงหนักเบาด้วย ซึ่งจากงานวิจัยของตุกัลยา (2528) พบว่า ลักษณะพยางค์มีผลต่อการกำหนดตำแหน่งพยางค์หนักในภาษาไทยด้วย

ดังนั้น การสร้างแบบทดสอบโดยการคัดเลือกคำภาษาอังกฤษ 3 พยางค์ที่มีโครงสร้างพยางค์แบบภาษาไทย ก็เพื่อศึกษาว่า อิทธิพลของภาษาแม่ (ภาษาไทย) มีผลเข้ามาแทรกแซงการเรียนรู้และการเปล่งเสียงหนักเบาในคำภาษาอังกฤษ มากน้อยเพียงใด หรือไม่ อย่างไรก็ตาม หนึ่งในของลักษณะงานวิจัยนี้ เป็นการศึกษาในแง่ของภาษาประยุกต์ (Applied Linguistics) เพื่อประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับผู้เรียนคนไทย ผู้วิจัยนำข้อสรุปที่พบในงานวิจัยนี้ มาอภิปรายผลในแง่ของอันตรกิริยา หรือลักษณะการเปลี่ยนแปลงจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาที่สอง โดยพิจารณาจากอิทธิพลของโครงสร้างพยางค์ดังกล่าว (ดูรายละเอียด ภาคผนวก ข.) และเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยของตุกัลยา ในการศึกษาลักษณะโครงสร้างพยางค์ในภาษาไทย สามารถนำมาเปรียบเทียบอภิปรายผลได้ ดังแสดงในตารางที่ 22 - 23

ตารางที่ 22 การเปรียบเทียบและแสดงผลการวิเคราะห์รูปแบบโครงสร้างพยางค์

โครงสร้างคำ	(งานวิจัย) คาดว่าจะพบ	* SEPd1	อภิปรายผล
1. 'LOO		6	โครงสร้างที่ 2 มีอัตราพบสูงสุด มีแนว
2. L'O'O	L'O'O	58	โน้ม ที่จะลงเสียงหนักตามลักษณะของ
3. LO'O		36	โครงสร้างพยางค์ในภาษาไทย
4. 'OLO		29	โครงสร้างที่ 2 มีอัตราพบสูงสุด แต่ก็มี
5. O'LO	'OL'O	36	อัตราที่ใกล้เคียงกับโครงสร้างที่ 3, 1 ที่ลง
6. OL'O		35	เสียงหนักในพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 1 ด้วย
7. 'XOO		18	มีแนวโน้มสอดคล้องกับงานวิจัยเดิม ซึ่ง
8. X'O'O	X'O'O	47	มีการลงเสียงหนักตามลักษณะโครงสร้าง
9. XO'O		35	พยางค์ในภาษาไทย
10. 'OXO		32	มีแนวโน้มสอดคล้องกับงานวิจัยเดิม ซึ่ง
11. O'XO	'OX'O	26	มีการลงเสียงหนักตามลักษณะโครงสร้าง
12. OX'O		42	พยางค์ในภาษาไทย
13. 'O [?] O ⁿ O		10	มีแนวโน้มสอดคล้องกับงานวิจัยเดิม ซึ่ง
14. O [?] O ⁿ O	O [?] O ⁿ O	51	มีการลงเสียงหนักตามลักษณะโครงสร้าง
15. O [?] O ⁿ O		39	พยางค์ในภาษาไทย
16. 'O ⁿ O [?] O		23	ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยเดิม แต่ก็พบว่า
17. O ⁿ O [?] O	'O ⁿ O [?] O	37	มีอัตราส่วนที่จะลงเสียงหนักในพยางค์
18. O ⁿ O [?] O		40	สุดท้ายมากที่สุด และพยางค์ที่ 2 ด้วย
19. 'O [?] O ^s O		14	มีแนวโน้มสอดคล้องกับงานวิจัยเดิม ซึ่ง
20. O [?] O ^s O	O [?] O ^s O	52	มีการลงเสียงหนักตามลักษณะโครงสร้าง
21. O [?] O ^s O		34	พยางค์ในภาษาไทย
22. 'O ^s O [?] O		44	มีแนวโน้มสอดคล้องกับงานวิจัยเดิม ซึ่ง
23. O ^s O [?] O	'O ^s O [?] O	11	มีการลงเสียงหนักตามลักษณะโครงสร้าง
24. O ^s O [?] O		44	พยางค์ในภาษาไทย
25. 'O ^s O ⁿ O		17	มีแนวโน้มสอดคล้องกับงานวิจัยเดิม ซึ่ง
26. O ^s O ⁿ O	O ^s O ⁿ O	59	มีการลงเสียงหนักตามลักษณะโครงสร้าง
27. O ^s O ⁿ O		24	พยางค์ในภาษาไทย
28. 'O ⁿ O ^s O		12	ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยเดิม แต่มีอัตรา
29. O ⁿ O ^s O	'O ⁿ O ^s O	54	ส่วนของการลงเสียงหนักในพยางค์ท้ายอยู่
30. O ⁿ O ^s O		34	และพบว่า มีการเน้นที่พยางค์ที่ 2 มากที่สุด

หมายเหตุ (SEPd1*) หมายถึง ผลอัตราร้อยละ (%) ที่พบในการทดสอบการแปลงเสียงหนักบนครั้งที่ 1

จากตารางที่แสดงดังกล่าวข้างต้น โดยส่วนใหญ่พบว่า รูปแบบของโครงสร้างพยางค์แบบต่างๆ ในภาษาไทยมีอิทธิพลต่อผู้เรียนคนไทยต่อการลงเสียงหนักในคำภาษาอังกฤษ และมีแนวโน้มที่มีการลงเสียงหนักในพยางค์ท้ายในทุกโครงสร้าง ดังนั้น บังจชัยหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าการแสดงผลที่ปรากฏดังกล่าวนี้ ในคำทดสอบภาษาอังกฤษทั้งหมดที่ผู้ทดสอบไม่เคยพบเห็นหรือได้ยินมาก่อน ส่วนหนึ่งผู้ทดสอบจึงใช้ความรู้ทางภาษาที่มีอยู่เดิมคือ ภาษาแม่ มาช่วยในการตัดสินใจว่า พยางค์ใดควรจะเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ดังกล่าว

เมื่อสรุปผลที่ได้จากการทดสอบทั้ง 4 ขั้นตอน จากรูปแบบการลงเสียงหนัก 3 รูปแบบ พบว่า อัตราร้อยละของการทดสอบในแต่ละขั้นตอน ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 23 ตารางสรุปและอภิปรายผลรูปแบบการลงเสียงหนัก

รูปแบบการลงเสียงหนัก →	(¹ 23)	(1 ² 3)	(12 ³)	อภิปรายผล
SEPd 1 (เปล่งเสียงครั้งที่1)				รูปแบบการลงเสียงหนักที่ 2 และ 3 มีอัตราลงเสียงหนัก ถูกต้องมากที่สุด แต่รูปแบบ 1 ลงพยางค์ 3 มาก
พยางค์ที่ 1 ร้อยละ	28	16	18	
พยางค์ที่ 2 ร้อยละ	35	58	36	
พยางค์ที่ 3 ร้อยละ	37	26	45	
SEPd 2 (เปล่งเสียงครั้งที่2)				เมื่อผ่านการฟังที่ถูกต้องพบว่า อัตราของรูปแบบที่ 2 และ 3 ถูกต้องคงเดิม แต่รูปแบบ 1 พยางค์ที่ 2 มาก
พยางค์ที่ 1 ร้อยละ	31	19	18	
พยางค์ที่ 2 ร้อยละ	40	63	37	
พยางค์ที่ 3 ร้อยละ	29	18	46	
PeNP (รับรู้จากเจ้าของภาษา)				การฟัง การเปล่งเสียงหนักของชาวอังกฤษ อัตราสูงสุด แต่ละรูปแบบถูกต้อง
พยางค์ที่ 1 ร้อยละ	71	16	25	
พยางค์ที่ 2 ร้อยละ	19	71	19	
พยางค์ที่ 3 ร้อยละ	10	13	56	
PeSP (รับรู้ของตนเอง)				การฟังการลงเสียงหนักของตนเอง จากการเปล่งเสียงหนักครั้งที่ 1 SEPd1 ถูกต้อง เฉพาะรูปแบบที่ 2
พยางค์ที่ 1 ร้อยละ	36	28	35	
พยางค์ที่ 2 ร้อยละ	40	53	38	
พยางค์ที่ 3 ร้อยละ	24	19	27	

จากตารางดังกล่าว จะเห็นได้ว่า อัตราร้อยละของการเปล่งเสียงหนักครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 (เมื่อผ่านการทดสอบการรับรู้การเปล่งเสียงหนักมาโดยเจ้าของภาษา และของตนเองแล้ว) มีการเปลี่ยนที่เพิ่มขึ้นและดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเปล่งเสียงครั้งที่ 1 ในรูปแบบที่ 1 อัตราร้อยละจากเดิมในพยางค์ที่ 3 เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงขึ้นมาเป็นพยางค์ที่ 2 ซึ่งมีความใกล้เคียงมากขึ้น แม้ว่า พยางค์ที่ 2 จะไม่ใช่พยางค์ที่ถูกต้อง แต่ผลที่ได้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มหรือพัฒนาการที่เกิดขึ้น โดยเริ่มเกิดการเรียนรู้ว่า ในภาษาอังกฤษมีการลงเสียงหนักที่ตำแหน่งอื่นๆ มิใช่เฉพาะพยางค์ท้ายหรือพยางค์ที่ 3 ดังเช่นในภาษาไทย จึงมีการปรับเทียบตำแหน่งของการลงเสียงหนักไปที่พยางค์อื่นๆ ที่ไม่ใช่พยางค์ที่ 3 และหากผู้เรียนได้รับการฝึกฝนมากขึ้น ก็จะทำให้พัฒนาการดังกล่าวขยับไปใกล้ หรือไปสู่ตำแหน่งที่ถูกต้องในที่สุด ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของนิตยา วิธโรจน์วงศ์ (2527) ซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาแพทย์และแพทย์ฝึกหัดพยายามหลีกเลี่ยงการลงเสียงหนักที่พยางค์ท้าย เมื่อนำศัพท์ทางการแพทย์ที่ใช้ทับศัพท์ มาใช้ในบริบทการใช้ในภาษาอังกฤษ

ส่วนการรับรู้ของชาวอังกฤษมีความถูกต้องมากกว่าการรับรู้ของตนเอง แสดงให้เห็นว่า ผู้ทดสอบให้ความสำคัญต่อการรับรู้ที่เปล่งโดยเจ้าของภาษา และพยายามจดจำลักษณะการลงเสียงหนัก มาใช้ในการเปล่งเสียงหนักของตน ดังนั้น อัตราร้อยละของการรับรู้การเปล่งเสียงหนักที่เปล่งโดยเจ้าของภาษา และการเปล่งเสียงหนักเบาครั้งที่ 1 และ 2 จึงมีความสัมพันธ์กันมากกว่าการรับรู้การเปล่งเสียงหนักเบาของตนเอง

7.3 ข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติเกี่ยวกับการสอน

7.3.1 ในการสอนการเปล่งเสียงหนักมาในคำภาษาอังกฤษหลายพยางค์ ควรมีการศึกษา ลักษณะโครงสร้างพยางค์ของภาษาไทย และสังเกตลักษณะการเปล่งเสียงหนักเบาของผู้เรียนไทยด้วยว่า มีลักษณะเป็นไปตามโครงสร้างภาษาไทยหรือไม่ ซึ่งจะช่วยให้ครูผู้สอนสามารถกำหนดได้ว่า คำศัพท์แบบใด น่าจะเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนคนไทย และสามารถชี้แนะ เน้นย้ำในการฝึกฝนการออกเสียงคำนั้นๆ ได้มากขึ้น โดยอาจจะจัดกลุ่มคำศัพท์ที่มี โครงสร้างคล้ายกันไว้ในกลุ่มเดียวกัน เพื่อการง่ายในการสอน และง่ายต่อการจดจำของผู้เรียนด้วย

7.3.2 ครูผู้สอนควรมีความรู้และความเข้าใจถึงลักษณะอันครภาษาของผู้เรียน ซึ่งบางครั้งไม่ควรตำหนิ หรือคุณค่าเมื่อมีการออกเสียงที่ผิด เพราะการเปลี่ยนแปลงรูปแบบภาษาของคนที่ใกล้เคียงกับภาษาที่คนต้องการเรียนนั้น แต่ละคนมีวิธีการและการพัฒนามากน้อยแตกต่างกัน ควรให้ความสำคัญในเรื่องของประสบการณ์ทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยอาจจัดแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย แล้วให้เวลาในการเรียนรู้ ฝึกฝนแก่กลุ่มเหล่านั้น ตามความเหมาะสม ซึ่งจากตัวแปรที่พบในการวิจัยนี้ คือ ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ และความสามารถในการฟังเป็นสิ่งที่ความสร้างให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์ทางภาษา เพราะการเรียนภาษาเป็นวิชาทักษะ (Skill Courses) ที่ต้องมี การฝึกฝน และได้สัมผัสกับการใช้ภาษานั้นในการสื่อสารอย่างสม่ำเสมอ จนเกิดการสั่งสมประสบการณ์ และเป็นความสามารถที่ค่อนข้างจะถาวร จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาเป็นไปได้ในทุกทักษะ ส่วนความสามารถในการฟัง เป็นความสามารถเฉพาะส่วน ที่ยังต้องอาศัยการฝึกฝน ปรับปรุงแก้ไขให้เกิดประสบการณ์ทางภาษา เพื่อให้เป็นทักษะที่เข้มแข็งขึ้น ก็จะทำให้การเรียนรู้อาษาเกิดขึ้นได้ดียิ่งขึ้นด้วย

7.4 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยต่อไป

7.4.1 ควรจะมีการวิจัยในลักษณะเดียวกัน แต่เป็นการศึกษาวิเคราะห์ การรับรู้และการเปล่งเสียงหนักเบาโดยใช้เครื่องมือทางกลศาสตร์ เข้ามาร่วมด้วย เพื่อให้เห็นผลการศึกษาที่เป็นรูปธรรม และมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น และอาจจะนำมาประยุกต์พัฒนาเป็นเทคโนโลยีเพื่อการเรียนการสอนภาษาด้านการรับรู้และการเปล่งเสียงได้ต่อไป

7.4.2 ควรจะมีการวิจัยในลักษณะเดียวกัน แต่มุ่งศึกษาในรายละเอียดของตัวแปรทางเสียงที่มีในโครงสร้างพยางค์ ซึ่งรวมถึงตัวแปรทางเสียงพ้องชนะ สระ เสียงสูงต่ำ หรือวรรณยุกต์ที่อาจเกิดขึ้นได้ และมีผลต่อการรับรู้และการเปล่งเสียงหนักเบาในคำนั้นๆ

7.4.3 ควรมีการศึกษาในลักษณะเดียวกัน แต่ปรับเปลี่ยนคำทดสอบเป็นภาษาไทย และกลุ่มผู้ทดสอบเป็นชาวต่างประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ แต่มีความสนใจศึกษาเรื่องเสียงในภาษาไทย เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่อาจเป็นปัญหา ในการเรียนรู้เรื่องระบบเสียงหนักเบาในภาษาไทยของชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบเสียงวรรณยุกต์ที่เกี่ยวข้องกับระบบเสียงหนักเบาในภาษาไทย ที่อาจจะเป็นปัญหาใหญ่แก่ผู้เรียนที่ไม่มีระบบนี้ในภาษาของตน

7.4.4 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในรายละเอียดของตัวแปรอื่นๆ ที่อาจมีอิทธิพลต่อการรับรู้และการเปล่งเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทย เช่น ศึกษาว่ามีการแทรกแซงของเสียงวรรณยุกต์จากภาษาแม่หรือไม่ หรือปัจจัยอื่นๆ ทางสังคม เช่น อายุ เพศ วิถี ความสนใจ ทักษะสติ ฯลฯ มีอิทธิพลร่วมด้วยหรือไม่ มากน้อยเพียงใด เป็นต้น

7.4.5 ควรมีการศึกษาในลักษณะเดียวกัน แต่กำหนดให้ตัวแปรของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปในลักษณะของกลุ่มตัวแปรอิสระ (Independent Variable) และตัวแปรตาม (Dependent Variable) เช่น กลุ่มหนึ่งมีประสบการณ์ทางภาษาเป็นตัวแปรหลัก และมีความสามารถในการฟังเป็นตัวแปรตาม และอีกกลุ่มหนึ่งในลักษณะกลับกัน เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลของตัวแปรดังกล่าวในรายละเอียดมากขึ้น